

Editorial

La realitat que ens envolta pot ser contemplada des de moltes perspectives. Una d'elles és la generacional. La mirada d'una persona d'edat avançada que encara té com a referent la fi de la Segona Guerra Mundial, per exemple, no té perquè coincidir amb la d'un jove que va quedar marcat per les imatges de l'11 de setembre de 2001 a Nova York. Ambdues perspectives són igualment plausibles i legítimes; però, per norma general, resulten difícils d'encaixar.

Hi ha una generació que ha percebut la duresa de la crisi econòmica en el moment en que, aproximadament, tenia previst incorporar-se al món laboral, un cop finalitzat el seu període de formació universitària. Per a molts, ha estat un cop duríssim que ha escapat les expectatives que tenien dipositades en el sistema. Però reduir aquesta generació a la perspectiva laboral fóra distorsionador. A banda d'aquesta qüestió, els joves als qui fem referència també han viscut una revolució tecnològica amb enormes conseqüències socials i culturals: la de la digitalització, la de les xarxes socials, la de la innovació en el món de les telecomunicacions. Finalment, en el cas de Catalunya, aquesta generació ha viscut l'eclosió d'un moviment d'emancipació nacional que aplegava el gruix de les classes mitjanes. Als joves catalans marcats per aquests tres fets –i molts altres que aquí no podem detallar exhaustivament– els anomenarem *Generació 2014*, pel profund significat que té aquesta data en l'imaginari català, tant avui com des de fa tres segles.

Hem donat veu a la *Generació 2014* per mitjà de dos joves investigadors, l'Adrià Aldomà i l'Albert Barqué. Els vam proposar un exercici de prospectiva, però amb la mirada pròpia de la seva generació. El resultat, com el lector tindrà ocasió de comprovar-ho, diferiria molt en cas d'haver comptat amb autors que haguessin viscut altres experiències, o disposessin d'altres bagatges acadèmics, al llarg de la seva formació. Això fa que l'experiència hagi resultat interessant i satisfactòria en tots els sentits.

Què és un exercici de prospectiva? En primer lloc, convé remarcar justament que *no* és, o que *no hauria de ser*. La prospectiva no és una variant de la ciència-ficció o de la futurologia, per exemple. La prospectiva consisteix a argumentar coherentment i de manera rigorosa i fonamentada fet que tenen molta probabilitat d'arribar a consumir-se, però que només es troben en una fase incipient, o simplement constitueixen una tendència incerta. En aquest sentit, el valor d'un exercici de prospectiva no rau tant en la seva capacitat d'*encertar* (això és feina dels futuròlegs!) sinó d'analitzar el present i saber-lo projectar raonablement cap a situacions que encara no s'han produït. Aquest és justament el propòsit del número 39 de la revista *Idees*.